

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Львівській області

Слідчий відділ

вул. С. Бандери, 1, м. Львів, 79013, тел. (032) 255-33-40

www.ssu.gov.ua e-mail: usbu_lviv@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001591

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Львів

« / » вересня 2023 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу Управління СБ України у Львівській області майор юстиції Вавричук Назарій Ярославович, розглянувши матеріали досудового розслідування № 22023140000000137 від 11.05.2023 року за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 276, 277 і 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Кутковському Ренарду Володимировичу,
01.05.1983 року народження, громадянину
України, уродженцю та зареєстрованому за
адресою: Львівська обл., м. Львів,
вул. Верхратського, буд. 9, кв. 1, фактично
проживаючому за адресою: ТОТ АР Крим,
смт. Гурзуф, вул. Санаторна, буд. 1, ПІН
3043610139

- про те, що він підозрюється у вчиненні державної зради – тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, а саме: надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Кутковський Р.В.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18.10.1907), яка вступила в дію 26.01.1910 та яку 07.03.1955 визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація (далі – РФ), передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі 31.05.1997 Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14.01.1998 №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42 ФЗ). Згідно зі ст. ст. 2-3 зазначеного Договору РФ зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання

спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Статтями 1-2 Конституції України, прийнятої Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до ст. ст. 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб Збройних Сил (далі – ЗС) РФ, досудове розслідування та судовий розгляд стосовно яких проводиться в межах інших кримінальних проваджень, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту (далі – ЧФ) РФ на території України – в Автономній Республіці Крим (далі – АР Крим) та м. Севастополі.

Свій злочинний умисел співучасники вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії можуть призвести до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу ЗС РФ, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд стосовно яких проводиться в межах інших кримінальних проваджень, розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, що на думку співучасників були прямо пов'язані із необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії південно-східних регіонів України, АР Крим і м. Севастополя, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції, організованої та контрольованої як службовими особами, так і негласними співробітниками ЗС РФ та інших правоохоронних і розвідувальних органів, під безпосереднім керівництвом яких організовувалися незаконні сепаратистські референдуми, спрямовані на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, з грудня 2013 року по лютий 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою всіх видів медіа ресурсів РФ розпочато негативне викривлення подій на Євромайдані, якими вказувалося на хибність європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих жителів південно-східних регіонів України щодо дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних сил висвітлювалися як прихильники націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалася їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і

м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знуцання над російськомовним населенням України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення серед інших територій України, які були об'єктом злочинного посягання представників влади РФ та ЗС РФ, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи ЧФ РФ, що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому її ведення вирішено було розпочати з території півострова Крим із залученням військовослужбовців ЧФ РФ, представників влади РФ, військових службових осіб ЗС РФ і службових осіб із числа керівництва правоохоронних органів РФ, інших осіб із числа громадян Російської Федерації та України, кожному з яких передбачалося доведення відведеної йому ролі в реалізації спільного злочинного умислу.

Зокрема, на військовослужбовців ЧФ РФ співучасниками покладалося вжиття заходів підготовки та розв'язання агресивної війни на території півострову Крим, а саме:

- планування, підготовка, організація прийняття та розосередження на об'єктах ЧФ РФ військових підрозділів ЗС РФ, які планувались ГШ ЗС РФ для здійснення вторгнення на територію півострова Крим для ведення агресивної війни проти України;
- організація блокування підрозділами ЧФ РФ у взаємодії з військовими козацькими товариствами під виглядом місцевого населення півострова Крим, представників так званої самооборони, військових частин Збройних Сил України, Державної прикордонної служби України для перешкоджання їх законній діяльності щодо відсічі збройній агресії РФ, оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності;
- організація блокування транспортних комунікацій з метою порушення нормальної роботи морського та повітряного військового транспорту, пошкодження об'єктів, які мають важливе оборонне значення для забезпечення військової окупації ЗС РФ території півострова Крим;
- організація захоплень будівель і споруд, що забезпечують діяльність органів державної влади України, з метою перешкоджання їх нормальній роботі.

Так, із 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, у порушення вимог п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципів Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимоги ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 №2131 (XX), від 14.12.1974 №3314 (XXIX), ст. ст. 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18.10.1907), ст. ст. 1 – 3, 68 Конституції України на територію півострова Крим військовим, морським та повітряним транспортом здійснено вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ.

Таким чином, з 20.02.2014 представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що підтверджується, окрім вищезазначених міжнародних договорів, ст. ст. 1, 2 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», а також Заявою Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», текст якої схвалено постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII.

З метою реалізації злочинного плану, направленого на насильницьку зміну, повалення конституційного ладу та захоплення державної влади на території півострова Крим, зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, представники РФ, досудове розслідування та судовий розгляд стосовно яких здійснюється в межах інших кримінальних проваджень, у період з грудня 2013 року до 27 лютого 2014 року, більш точний час встановити не виявилося можливим, залучили до його виконання громадян України, в тому числі представників влади, та громадян РФ, досудове розслідування та судовий розгляд стосовно яких здійснюється в межах інших кримінальних проваджень, та інших невстановлених осіб.

Переслідуючи кінцеву мету – незаконне приєднання території АР Крим та м. Севастополя до РФ, представники влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд стосовно яких здійснюється в межах інших кримінальних проваджень, використовуючи громадян України, в тому числі представників влади, та громадян РФ, досудове розслідування та судовий розгляд стосовно яких здійснюється в межах інших кримінальних проваджень, та інших невстановлених осіб, спланували вчинення таких дій:

- проголошення представницькими органами АР Крим та м. Севастополя невизнання легітимності центральних органів влади України, органів місцевої влади на території АР Крим та м. Севастополя та зміни органів державної влади на самопроголошені та самопризначені органи управління;

- організація та проведення незаконного референдуму, формування вдаваної уяви про те, що рішення про проголошення незалежності прийнято більшістю громадян України, які мешкають на території АР Крим та м. Севастополя, які входять до системи адміністративно-територіального устрою України;

- утворення на території невід'ємної складової частини України – АР Крим та м. Севастополі, з наданням видимості легітимності прийнятих рішень, нелегітимного псевдодержавного утворення, проголошення його суверенітету на частині території України та незалежності, утворення незаконних органів влади зазначеного нелегітимного псевдодержавного утворення на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України;

- перепідпорядкування частин правоохоронних органів України, що знаходяться на території АР Крим та м. Севастополя, а саме: Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства оборони України, Міністерства з

надзвичайних ситуацій України, Служби безпеки України, Державної прикордонної служби України та інших державних органів, які мають озброєні підрозділи, так званим органам державної влади нелегітимного псевдодержавного утворення;

- незаконне приєднання АР Крим та м. Севастополя до складу РФ на правах суб'єкта федерації.

Згідно ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» 20.02.2014 розпочалась збройна агресія Російської Федерації (далі - РФ) проти України, направлена на окупацію півострова Крим

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 19, ст. 68 Конституції України органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтями 5, 72, 73 Конституції України передбачено, що Україна є республікою. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Питання про зміну території України вирішується виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їх повноважень, встановлених Конституцією України.

Водночас 06.03.2014 у порушення ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України, п. 2 ч. 3 ст. 3, ст.ст. 6, 18, 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум», ст.ст. 6, 6-1 Закону України «Про всеукраїнський та місцеві референдуми» депутатами Севастопольської міської ради одноголосно прийнято незаконне рішення № 7151 «Про участь в проведенні загальнокримського референдуму», у якому, зокрема, зазначено «м. Севастополю вийти до складу Російської Федерації в якості суб'єкту Російської Федерації; підтримали рішення Верховної Ради Автономної Республіки Крим про проведення загальнокримського референдуму; прийняти участь в проведенні загальнокримського референдуму 16.03.2014 р.; затвердили міський склад комісії щодо проведення референдуму».

Відповідно до зазначеного незаконного рішення 16.03.2014 проведено незаконний референдум, результатом якого стала тимчасова окупація території АР Крим і міста Севастополя, а також їх входження до складу Російської Федерації на правах суб'єкта федерації.

У приміщенні Верховної Ради АР Крим, 17.03.2014 депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», згідно з якою на підставі «Декларації про незалежність Республіки Крим», прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим 11.03.2014 та позачерговому пленарному засіданні Севастопольської міської ради 11.03.2014, створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а місто Севастополь отримало особливий статус у складі Російської Федерації.

У подальшому Верховною Радою АР Крим ухвалено постанову від 17.03.2014 № 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», у пункті 1 якої вказано, що з моменту проголошення Республіки Крим як незалежної

суверенної держави вищим органом влади Республіки Крим є Державна Рада Республіки Крим.

Крім цього, на позачерговому засіданні Севастопольської міської ради від 17.03.2014 прийнято незаконне рішення № 7156 про підтримку рішення Верховної Ради АР Крим про незалежність Криму та створення так званої «Республіки Крим», а також про звернення до Російської Федерації з пропозицією про прийняття міста Севастополя до складу Російської Федерації в статусі міста федерального значення. Також, 17.03.2014 прийнято рішення про перейменування Севастопольської міської ради у «Законодательное собрание города Севастополь».

Між Російською Федерацією та представниками нелегітимного державного утворення «Республіка Крим» Аксеновим С.В., Константиновим В.А. і Чалим О.М. 18.03.2014, підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополь до складу Російської Федерації.

За невстановлених в ході досудового слідства обставин, громадянин України Кутковський Р.В., нехтуючи вимогами Конституції і законів України, умисно, достовірно знаючи про те, що територія міста Сімферополь та Автономна Республіка Крим є невід'ємною частиною України, перебуваючи у м. Ялта на території Автономної Республіки Крим, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів анексії АР Крим з боку рф, в 2015 році (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) надав згоду й добровільно з 09.09.2015 обійняв посаду начальника незаконно створеного органу «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим».

Кутковський Р.В., перебуваючи на посаді начальника незаконно створеного органу «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим», яка є посадою державної цивільної служби Республіки Крим і відноситься до головної групи посад державної цивільної служби категорії «керівники», забезпечував виконання покладених на це управління завдань іноземної держави – російської федерації по реалізації її державної політики у сфері освіти, чим умисно надавав іноземній державі та її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Кутковський Р.В. у період часу з 09.09.2015 по 25.06.2021, перебуваючи на вказаній посаді незаконно створеного органу так званого «Управління освіти адміністрації міста Ялта Республіки Крим», а з 25.06.2021 по 03.03.2023 на посаді так званого «Департаменту освіти і молодіжної політики Адміністрації міста Ялта Республіки Крим» забезпечував функціонування незаконно створеного представницького органу та сприяв представникам російської федерації у проведенні підривної діяльності на території України.

Кутковський Р.В., достовірно знаючи про те, що територія міста Сімферополь та Автономна Республіка Крим є невід'ємною частиною України, утворення та діяльність «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим», а також прийнятих ними актів є незаконними, маючи на меті допомогти представниками іноземної держави, а саме російської федерації, у проведенні підривної діяльності проти України, здійснював виготовлення документів, а саме доповіді «Основные результаты и перспективы деятельности системы образования муниципального образования округ Ялта» для так званої

«августовской конференции педагогических работников», яка відбулась у м. Ялта 27.08.2018, та рішення від 27.08.2018 за результатами цієї конференції, протоколу підведення підсумків розгляду заяв на укладення контракту щодо постачання товарів від 16.12.2021, акту № 1 від 24.12.2021 прийому-передачі товарів за муніципальним контрактом № 1/ЭЗК від 21.12.2021 та інших документів, які обмежували діяльність України у сфері освіти на території АР Крим.

Виготовлені Кутковським Р.В. документи висвітлено на офіційних сайтах так званого «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим», «Департаменту освіти і молодіжної політики Адміністрації міста Ялта Республіки Крим» та інших сайтах державних установ і організацій рф.

Створення та функціонування на території України представницького органу іноземної держави, у якому здійснював активну діяльність Кутковський Р.В., призвели до посилення заходів тимчасової окупації півострова Крим та м. Сімферополь, забезпечили належне функціонування незаконно створених органів влади.

Правова кваліфікація кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України:

Громадянин України Кутковський Р.В. підозрюється у вчиненні державної зради - діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, шляхом надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Зміст формулювання підозри (за ч. 1 ст. 111 КК України):

За невідомості в ході досудового слідства обставин, громадянин України Кутковський Р.В., нехтуючи вимогами Конституції і законів України, умисно, достовірно знаючи про те, що територія міста Сімферополь та Автономна Республіка Крим є невід'ємною частиною України, перебуваючи у м. Ялта на території Автономної Республіки Крим, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів анексії АР Крим з боку рф, в 2015 році (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) надав згоду й добровільно з 09.09.2015 обійняв посаду начальника незаконно створеного органу «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим».

Кутковський Р.В., перебуваючи на посаді начальника незаконно створеного органу «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим», яка є посадою державної цивільної служби Республіки Крим і відноситься до головної групи посад державної цивільної служби категорії «керівники», забезпечував виконання покладених на це управління завдань іноземної держави – російської федерації по реалізації її державної політики у сфері освіти, чим умисно надавав

іноземній державі та її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Кутковський Р.В. у період часу з 09.09.2015 по 25.06.2021, перебуваючи на вказаній посаді незаконно створеного органу так званого «Управління освіти адміністрації міста Ялта Республіки Крим», а з 25.06.2021 по 03.03.2023 на посаді так званого «Департаменту освіти і молодіжної політики Адміністрації міста Ялта Республіки Крим» забезпечував функціонування незаконно створеного представницького органу та сприяв представникам російської федерації у проведенні підривної діяльності на території України.

Кутковський Р.В., достовірно знаючи про те, що територія міста Сімферополь та Автономна Республіка Крим є невід'ємною частиною України, утворення та діяльність «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим», а також прийнятих ними актів є незаконними, маючи на меті допомогти представниками іноземної держави, а саме російської федерації, у проведенні підривної діяльності проти України, здійснював виготовлення документів, а саме доповіді «Основные результаты и перспективы деятельности системы образования муниципального образования округ Ялта» для так званої «августовской конференции педагогических работников», яка відбулась у м. Ялта 27.08.2018, та рішення від 27.08.2018 за результатами цієї конференції, протоколу підведення підсумків розгляду заяв на укладення контракту щодо постачання товарів від 16.12.2021, акту № 1 від 24.12.2021 прийому-передачі товарів за муніципальним контрактом № 1/ЭЗК від 21.12.2021 та інших документів, які обмежували діяльність України у сфері освіти на території АР Крим.

Виготовлені Кутковським Р.В. документи висвітлено на офіційних сайтах так званого «Управління освіти адміністрації міста Ялти Республіки Крим», «Департаменту освіти і молодіжної політики Адміністрації міста Ялта Республіки Крим» та інших сайтах державних установ і організацій рф.

Створення та функціонування на території України представницького органу іноземної держави, у якому здійснював активну діяльність Кутковський Р.В., призвели до посилення заходів тимчасової окупації півострова Крим та м. Сімферополь, забезпечили належне функціонування незаконно створених органів влади.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Львівській області
майор юстиції

Назарій ВАВРИЧУК

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Львівської обласної прокуратури

Тарас КОВАЛЬЧУК

Підозрюваний: _____
 «___» год «___» хв «___» _____ 2023 року

Захисник: _____ (_____)
 «___» год «___» хв «___» _____ 2023 року

Підозрюваному _____, роз'яснено його права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України.

Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому ст. ст. 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

Підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями ст. 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому ст. 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі ст. 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом. Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим та укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України про те, що особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, вручено копію повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного, права та обов'язки підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____,

Повідомлення про підозру вручив, права та обов'язки роз'яснив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу

УСБУ у Львівській області

майор юстиції

Назарій ВАВРИЧУК